VERDIKT

Časopis (nejen) pro rozhodčí



Foto: Žaneta Holečková

3. čtvrletí 2026

7. číslo

Úvodní slovo předsedkyně

Vážení rozhodčí, milí přátelé badmintonu,



Veronika Kyzlíková
předsekdyně Komise rozhodčích

podzimní část sezóny je v plném proudu a turnajový kalendář nám rozhodně nedává příliš prostoru k odpočinku. Než se ale nadějeme, bude tu konec roku, s ním zasloužená vánoční pauza a čas na načerpání sil před novou sezónou. Ta přinese hned od 4. ledna 2027 jednu zásadní změnu – kompletně přecházíme na nový systém počítání do 15 bodů. Čeká nás tedy nejen nová sezóna, ale i nová pravidla, na která si budeme muset všichni zvyknout.

Také toto číslo VERDIKTU přináší vedle tradičních rubrik několik speciálů. Jeden z nich jsme věnovali rozhodčím, kteří jsou zároveň rodiči. Jak skloubit rozhodcovskou roli s mateřstvím a péčí o malé děti? Není to vždy jednoduché, ale některým z našich kolegyň se to daří i s miminkem v těsném závěsu. 😊

Druhým speciálem je cestování za badmintonem. Prostor dostali všichni, kteří v letošním roce do konce září vyrazili na turnaj za hranice a chtěli se podělit o své zážitky. Někdo zvolil stručné shrnutí, jiní nás zasvětili i do pikantnějších detailů ze zákulisí. Věřím, že se při čtení nejen pobavíte, ale třeba i inspirujete k vlastnímu turnajovému dobrodružství.

Přeji vám, ať závěr nabité podzimní sezóny zvládnete s úsměvem, před Vánoci si dopřejete zasloužený odpočinek a do nového roku vstoupíte s chutí a energií na všechny změny, které nás čekají.

Příjemné čtení a brzy na viděnou na kurtech!

Obsah čísla

Aktuality z domova i ze světa (aneb to nejdůležitější z BWF COC-TALES) 3
Rozhodování očima maminek aneb když už nejde stihnout všechno 6
Cesty českých rozhodčích v letošním roce 9
Česká účast na světovém šampionátu 21
Nový systém počítání na obzoru 24
Ligové soutěže plné změn. Soupisky si týmy skládají samy, 1. liga přešla na 15 bodů 27
Gratulujeme nově licencovaným rozhodčím! 29
Kalendář budoucích akcí 30

Aktuality z domova i ze světa

(aneb to nejdůležitější z BWF COC-TALES)

3x15

Jednou z hlavních novinek nadcházejících měsíců je bezpochyby zavedení systému počítání 3x15, tedy na dva vítězné sety do 15 bodů. K takovému formátu se na světových turnajích přistoupí od 4. ledna 2027. Badminton Europe předpokládá, že tato změna zkrátí délku zápasů a přinese větší množství rozhodujících výměn a nepředvídatelnost zápasů. Od toho si slibuje, že se badminton stane dynamičtějším a poutavějším sportem pro celosvětové publikum.

Na co v novém systému počítání musí myslet rozhodčí?

- Zápasy se i nadále hrají na tři vítězné sety.
- Každý set se hraje do 15 bodů, což nahrazuje dosavadní počítání do 21 bodů.
- Při stavu 14:14 musí hráč vyhrát o dva body, aby získal set na svou stranu.
- Maximálně se hraje do 21 bodů; tzn. při stavu 20:20 vyhrává set ten, kdo získá další bod.
- V rozhodujícím třetím setu si hráči vymění strany, jakmile jedna ze stran dosáhne osmi bodů.
- 60sekundová přestávka, která dosud byla v 11 bodech, následuje v každém setu jakmile skóre dosáhne osmi bodů.
- 120sekundové přestávky mezi sety zůstávají beze změny.
- Standardním bodovacím systémem se stává 3×15, zatímco 3×21 zůstává zachován jako alternativní možnost počítání.

NOVÝ SYSTÉM TURNAJŮ

Od začátku roku 2027 se změny dotknou také některých turnajů, jelikož v rámci okruhu BWF World Tour došlo k řadě úprav kategorií jednotlivých akcí. Na přehledný seznam turnajů se můžete podívat zde. Pro badminton v Evropě je jednou z hlavních změn povýšení Denmark Open z kategorie 750 na nejprestižnější 1000.

Bezpochyby nejzásadnější změnou pro rozhodčí, ať už z pohledu potřebného počtu dní dovolené, je prodloužení turnajů úrovně 1000 na 11 dní místo dosavadních šesti.

Také formát soutěže dozná změn, kdy se účastníci ve dvouhře budou muset nejdříve probojovat skupinovou fází a až poté dojde na klasického pavouka. Jejich počet zároveň vzroste na 48. Ve čtyřhrách se rovnou začne vyřazovací částí. Systém skupin a následného pavouka se uplatní také v turnajích věkové kategorie U17.

REFEREE UPDATE

Nyní už přecházíme k části z aktuálního vydání COC-TALES a začínáme částí věnované vrchním rozhodčím.

Výzvy, se kterými jsme se setkávali, se lišily turnaj od turnaje, ale jeden společný problém přetrvává – proces odhlašování hráčů z turnajů (withdrawal process). Je velmi obtížné řešit několik odhlášení nasazených hráčů právě ve chvíli, kdy má začít porada vedoucích týmů (Team Managers Meeting). Proto je nezbytné, aby na tuto situaci byl tým vrchních rozhodčích připraven a dokázal spolupracovat.

Ideální je, když se tohoto procesu ujme zástupce vrchního rozhodčího (Deputy Referee), zatímco vrchní rozhodčí pokračuje ve vedení porady. Vrchní se pak může rozhodnout, zda nechá zástupce, aby proces odhlášení prezentoval, nebo zda jej představí sám. Obě možnosti jsou přijatelné a přítomným vedoucím týmů tím ukazujete, že jste jednotný tým, který spolupracuje.



Foto: Jakub Mazúr

Nevyhýbejte se tomu jít na kurt. Jsou to zkušenosti, které potřebuje každý z vás. Zároveň se ujistěte, že dobře znáte pravidla badmintonu a příslušné předpisy, abyste byli schopni rozhodovat se přímo na místě a bez zbytečného odkladu.

UMPIRE UPDATE

Téma nepřiměřeného zdržování (undue delay) při podání bylo v minulosti již zmíněno, přesto bychom chtěli znovu zdůraznit důležitost důsledného uplatňování tohoto pravidla 9.1.1. Z dostupných informací vyplývá, že někteří rozhodčí stále zcela nerozumějí tomu, jak toto pravidlo správně uplatňovat, zejména v souvislosti s pohybem rakety do strany při podání. Je důležité si uvědomit, že nezáleží na tom, zda podávající po určitou dobu zůstává nehybný, nebo pohybuje raketou do strany, pokud nedochází k pohybu hlavy rakety směrem dopředu. Pokud se rozhodčí domnívá, že podávající věnuje provedení podání nepřiměřeně dlouhou dobu, v rozporu s pravidlem 9.1.1, měl by být zahlášen fault za nepřiměřené zdržování.

PRAVIDLA PRO PODÁNÍ A JEJICH VYMÁHÁNÍ

Torsten Berg napsal článek o historickém vývoji pravidel pro podání, který přinášíme v českém překladu.

Hned po rozhodování o tom, jestli míček dopadl do kurtu nebo mimo něj, jsou pravidla o podání a jejich prosazování pravděpodobně největším tématem, které vyvolalo nejvíce diskusí a sporů na badmintonových kurtech i mimo ně po celém světě během více než 150 let historie badmintonu.

Pravidla byla v průběhu let několikrát upravena a upřesněna a byly zavedeny některé technologie, které tento problém na nejvyšší úrovni víceméně vyřešily. Jelikož se ale drtivá většina badmintonových zápasů hraje bez měřáků na podání – nebo dokonce úplně bez rozhodčích – tato kontroverzní otázka zcela nezmizela. V tomto článku si přiblížíme souvislosti a vývoj v celé historii badmintonu a pokusíme se nahlédnout i do budoucnosti.

V původních pravidlech neexistovalo žádné konkrétní ustanovení o podání, jako je dnešní pravidlo č. 9. Pod nadpisem „Chyby“ byla jako první uvedena vrchní podání, která byla v závorkách definována jako „pokud je míček v okamžiku úderu výše než v pase podávajícího“. Filozofií, která v některých ohledech platí dodnes, bylo, že podání by mělo být obranným úderem, který rozběhne výměnu. Již před 100 lety však byli badmintonisté natolik chytří, že zkoušeli hranice pravidel, aby si hned na začátku výměny zajistili taktickou výhodu.



Foto: Badminton Pardubice

V rámci snahy o vyjasnění pravidel a zamezení agresivního podání byla v 50. letech 20. století doplněna následující věta: „pokud je při podání míček v okamžiku úderu výše než pas hráče, nebo pokud je jakákoli část hlavy rakety v okamžiku úderu do míčku výše než jakákoli část ruky podávajícího, která drží raketu“.

Na počátku 80. let 20. století zavedla malajsijská špička v mužské čtyřhře, bratři Razif a Jalani Sidek, slavný – nebo pro přijímající hráče spíše nechvalně proslulý – rotující servis, při kterém míček trefili do peříček, čímž se roztočil. Tato specialita byla v roce 1982 zakázána BWF, kdy byl doplněn odstavec, který stanovil, že se jedná o chybu, pokud při podání „počáteční bod kontaktu s míčkem není na jeho základně“. Bratři Sidekové i přes povinnou vojenskou službu nicméně pokračovali v úspěšné kariéře a kromě mnoha dalších vítězství získali bronzovou medaili na olympijských hrách v Barceloně v roce 1992 a byli klíčovým prvkem malajsijského vítězství v Thomas cupu téhož roku.

Kromě toho bylo do pravidla definujícího chybu při podání z výšky doplněno další znění, které uvádí, že „v okamžiku, kdy dojde k zásahu míčku, nesmí být hřídélka rakety nasměrována dolů do takové míry, aby se celá hlava rakety nacházela zřetelně pod celou rukou podávajícího, která drží raketu“.

Podnikli jsme odvážný pokus, obrátili jsme pravidlo na druhou stranu a dali mu pozitivní podobu, takže nové pravidlo 11.1 (nyní pravidlo 9.1) začínalo: „Při správném podání …“ a přidali jsme pravidlo 11.1.6: „… musí míč letět vzhůru od rakety podávajícího tak, aby přeletěl síť, a pokud nebude zachycen, dopadne na polovinu přijímajícího.“

Nakonec jsme se pokusili vyřešit klíčový problém: definovat pojem „pas“ a formulovali jsme to takto: Za pas se považuje pomyslná čára obepínající tělo v úrovni nejnižšího bodu posledního žebra hráče.

V průběhu let pomohlo školení rozhodčích pro podání tento problém v mezinárodním badmintonu do jisté míry vyřešit, avšak tato ožehavá otázka přetrvávala, protože backhandové podání a stále rostoucí rychlost podání v mužské a smíšené čtyřhře vyvíjely na rozhodčí pro podání stále větší tlak.

V roce 2018, po provedení experimentů, přišla BWF s radikálním návrhem a následně s rozhodnutím změnit pravidlo č. 9 a nahradit veškeré odkazy na pas požadavkem, aby bylo podání provedeno z výšky nižší než 1,15 metru. Nové pravidlo 9.1.6 zní: Při správném podání musí být celý míček v okamžiku dopadu na raketu podávajícího hráče níže než 1,15 metru od povrchu hřiště.



Foto: Zanet Holečková

Pravidlo bylo doprovázeno zavedením přístroje, který určuje výšku 1,15 metru a tím pomáhá rozhodčímu správně posoudit situaci. Tento přístroj byl od té doby dále zdokonalován a zdá se, že obecně přispěl k vyřešení tohoto problému na nejvyšší mezinárodní úrovni.

V roce 2023 vyvinuli inovativní hráči verzi podání se spinem 2.0, při které se míček roztočí prsty těsně před dopadem na raketu, čímž se vracení míčku stává velmi náročným, stejně jako to bylo u podání Sidekových před 40 lety. Tentokrát Rada zareagovala rychle, nejprve zavedením prozatímního, experimentálního pravidla a poté trvalým doplněním pravidla 9.1.5: Při správném podání musí podávající hráč uvolnit míček bez přidání rotace a jeho raketa musí nejprve zasáhnout základnu míčku.

Co bude dál? Podíváme-li se na jiné sporty, technologický pokrok by mohl v nepříliš vzdálené budoucnosti umožnit automatické posuzování podání pomocí umělé inteligence. Zápasy nejvyšší úrovně vysílané po celém světě by se mohly hrát zcela bez rozhodčích pro podání. Takový systém bude pravděpodobně nákladný, ovšem byla by menší potřeba kvalifikované pracovní síly. Určitě to ještě není poslední novinka!

Zatímco si užíváme pokrok a řešení, která se objevují na nejvyšší úrovni, měli bychom mít na paměti, že naprostá většina badmintonu, a to i na soutěžní národní a mezinárodní úrovni, se nyní i v budoucnu hraje a bude hrát bez použití technologií. Rozhodčí pro podání jsou a budou potřeba – a vždy bude potřeba fair play v našich vlastních zápasech.



Rozhodování očima maminek aneb když už nejde stihnout všechno

Dvě badmintonové rozhodčí, dvě maminky a jedna společná výzva – skloubit turnaje, rozhodcování a rodinný život. Jana Nezvalová a Eva Havlová prozradily, co se po narození dětí změnilo, co musely omezit a bez čeho se při turnajích neobejdou.



Foto: SK Kuklenská Brno

Jana Nezvalová

Věnuje se práci vrchní rozhodčí – aktuálně má licenci vrchního rozhodčího 2. třídy a působí za SK Unity Brno. Je členkou Sportovně-technické komise Českého badmintonového svazu a zároveň vede STK Jihomoravského badmintonového svazu.



Foto: Jakub Mazúr

Eva Havlová

Působí jako členka Komise rozhodčích (KR) Českého badmintonového svazu a věnuje se také vzdělávání a podpoře dalších rozhodčích. V roce 2023 získala licenci BEC vrchního rozhodčího a zařadila se tak mezi české rozhodčí s evropskou licencí.

Jak se vám daří skloubit péči o miminko/dítě s profesí badmintonové rozhodčí? Co je pro vás v současnosti nejnáročnější?

Jana Nezvalová (J.): Skloubit péči o děti s profesí badmintonového rozhodčího se mi daří jedině díky podpoře manžela a také díky občasné výpomoci rodičů.
S jedním dítětem to bylo poměrně snadné, náročnější to bylo se dvěma dětmi. Ale celkově jako nejnáročnější období hodnotím miminko a starší dítě, kdy museli být se mnou na turnaji všichni, protože jsem kojila.

Nyní je to mnohem lepší, protože se manžel stará o děti doma a na turnaji jsem sama.

Eva Havlová (E.): Nejnáročnější je najít si čas na přípravu. Ideálně, když jedno dítě spí a druhé je ve školce :-).

Pamatujete si svůj první turnaj po narození miminka? Jaké to pro vás bylo? Pociťovali jste nějaké změny?

J: Pamatuji. Na turnaj jsem se po pauze moc těšila, ale zároveň jsem se i bála, jak to všichni zvládneme.

Dceři bylo půl roku a naštěstí byla pohodové miminko, tím jsem to měla snazší. Během turnaje se kromě kojení staral o dceru manžel a já se mohla věnovat turnaji. Změna to ale přece jen je, kromě turnaje i tak myslíte na svoje miminko.

E: Starší dcera se narodila za covidu a tvrdého lockdownu. V té době žádné turnaje nebyly a tehdy jsem „pískala" jen jako umpire pouze na domácích turnajích. Poprvé jsem odjela na turnaj, až když jí bylo půl roku. Byla zvyklá na hlídání u babiček.
U druhé, mladší dcery, to bylo podstatně jiné. Na první turnaj do Českých Budějovic jsme vyrazili, když jí byly tři měsíce. Šlo o příjemnou změnu být opět mezi lidmi. Manžel se tehdy o obě holky perfektně postaral.

Badmintonové turnaje často znamenají dlouhé hodiny v hale a někdy i celý víkend mimo domov. Jak ted' řešíte péči o miminko/dítě během turnajů – berete ho někdy s sebou, nebo se spoléháte na partnera či rodinu?

J: Když jsem kojila, museli být všichni na turnaji se mnou v hale nebo poblíž. Abych to všem co nejvíce usnadnila, vybírala jsem si turnaje poblíž domova a preferovala jsem jednodenní turnaje. Nyní, když jsou děti větší, jsou s manželem doma a na turnaj se staví za mnou podívat, když se jim chce.

E: Během turnajů jsou holky s prarodiči. V případě delších turnajů, jako jsou například mezinárodní turnaje, bývají holky rozdělené tak, aby hlídání nebylo příliš náročné.

Jak vypadá u vás doma plánování takovýchto turnajů – jak moc dopředu musí být všechno naplánované?

J: Termíny turnajů, kde mám být rozhodčím, chci a potřebuji vědět co nejdříve, abychom si mohli naplánovat výlety, oslavy, prostě společný čas. Jakmile se vydá termínový kalendář na daný půlrok, už si domlouvám a značím jednotlivé turnaje, které se mě týkají. Před samotnými turnaji už není potřeba velké plánování, podle aktuální situace se domluvíme a nachystáme.

E: Plánujeme i dva měsíce dopředu.

Máte dnes při výběru turnajů jiné priority než před narozením dítěte? Například vzdálenost, délku turnaje nebo čas strávený mimo domov?

J: Priority při výběru turnajů se u mě po narození dětí nezměnily. Změnil se jen počet turnajů, které jsem nyní ochotná a schopná zvládnout odpískat.

E: Ano, mám jiné priority. Nemám kapacitu a ani nemohu vzít všechny turnaje, které bych chtěla nebo o které jsem byla oslovena.
Momentálně je omezení na jeden mezinárodní turnaj během půl roku a pokud jde o cestování, vybírám si lokality dostupné autem, abych nemusela další dva dny strávit cestováním.



Foto: Jakub Mazúr

Daří se vám vedle rodiny a rozhodování udržet i nějaký vlastní volný čas nebo jiné koníčky?

J: Je to sice náročnější, ale díky podpoře manžela a rodiny se mi to daří.

E: Při péči o dvě děti, práci, turnajích, školení nových rozhodčích, práci v KR a trénování vám během sezóny moc prostoru pro další aktivity nezůstane. Rodina ví, že v rámci zachování duševního zdraví mi musí dát prostor třeba pro běhání nebo cvičení, jinak se mnou nejde vydržet 😀.
V létě hrajeme společně golf, jezdíme na kole a v zimě lyžujeme. Vše už i se starší dcerou, což je zábava.

Změnil se počet turnajů, které jste schopné za půlrok/rok odřídit?

J: Ano, změnil. Jak jsem již psala u předchozí otázky, turnajů odřídím méně, aby to nebylo na úkor rodiny.

E: Výrazně se změnil a musela jsem se naučit říkat i „ne“. Náročný je vždy podzim, kdy je spousta turnajů v relativně krátkém časovém období.
Nejtěžší je omezit počet mezinárodních turnajů v pozici VR.

Co je podle vás při rozhodování s dítětem organizačně nejnáročnější?

J: Organizačně nejnáročnější mi přišlo zajistit na turnaji zázemí pro malé děti. V halách nebývá přebalovací pult, hrací koutek či soukromí na kojení. Museli jsme vždy s sebou zabalit veškeré potřebné vybavení a věci, u druhého miminka i zábavu pro starší. Když pak byly děti starší, bylo zase nutné vymyslet a zajistit zábavu a jídlo na celý den.

Manžel musel být se mnou a dětmi celý den v hale a v podstatě péče a zábava byla na něm. Jsem vděčná, že jsem díky němu mohla pokračovat dál jako rozhodčí, a jsem ráda, že jsme tohle období všichni zvládli.

E: Mít vše připravené pro hlídání. Navařené a zmrazené obídky, připravené svačinky, nakoupené pleny a vyprané oblečení 😅. Dále věřit, že děti budou zdravé, když se jede na delší turnaj.



Foto: archiv Jany Nezvalové



Foto: Badminton Plzeň

Redakce časopisu Verdikt oslovila také několik dalších rodičů z řad rozhodčích, bohužel se nám však nepodařilo získat více odpovědí. Najít si vedle péče o malé děti ještě čas na psaní článků do časopisu zkrátka není vždy jednoduché.

Jednou z dalších rozhodčích, která se letos rozhodla skloubit mateřské povinnosti s rozhodcovskou činností, byla Anička Homolková z Plzně. V únoru se zúčastnila turnaje Czech Senior Open v roli hlavní rozhodčí, a to i se svým malým miminkem a samozřejmě s manželem, který jí byl po celou dobu nablízku. I takhle může vypadat návrat k badmintonu po narození dítěte! Děkujeme všem rodinným příslušníkům za podporu a pochopení!



Foto: archiv Lenky Kmoníčkové

Cesty českých rozhodčích v letošním roce

Čeští rozhodčí se v prvních devíti měsících letošního roku vydali na nepřeberné množství turnajů po celé Evropě. Na dalších řádcích jsme poskytli prostor těm, kteří se kvůli rozhodcování rozhodli vyjet do zahraničí. Pojďte se s námi začíst do vyprávění o jednotlivých destinacích. Moc děkujeme všem přispěvatelům!

David Míšek – Uppsala, Švédsko

V lednu jsem se vydal do švédské Uppsaly na první letošní turnaj kontinentální kategorie International Series, VICTOR Swedish Open 2026. Organizačně byl turnaj zvládnut fantasticky, luxusní hotel jsme měli jen tři minuty chůze od haly, jakkoliv vzhledem k době a místu konání turnaje lokální údržba chodníků úplně nestíhala odklízet metrové sněhové závěje, které přístup do budov v určitých dnech mírně blokovaly. Hala byla navíc multifunkční, když se kromě badmintonu v její druhé polovině nacházela čtyři plnohodnotná hřiště švédského národního sportu – florbalu – a o víkendu jsme tak mezi našimi zápasy sledovali mládežnické turnaje.

Oproti jiným turnajům jsme sice nedostali možnost vyrazit na organizovanou tour po městě, na druhou stranu byl v prvních dvou dnech převis množství umpirů nad nutným počtem, tudíž každý z nás dostal ve čtvrtek či pátek půlden volna k využití dle vlastního uvážení. Uppsala je samozřejmě krásné univerzitní město a jelikož můj spolubydlící Emil, se kterým jsme byli přátelé již delší dobu, ve městě samém studuje, dostal jsem ve výsledku i osobního průvodce.

Celkově šlo o jeden z turnajů, kam bych se milerád ještě vrátil. Skvělý hotel, milí pořadatelé, snadná dostupnost, výborné jídlo a kvalitní zápasy dohromady vytvořili mix, který každý rozhodčí od turnaje hledá.


Foto: František Stýblo

Pavol Suchý a Alexej Oleško – Cospicua, Malta

Pavol: Ve dnech 16.–19. dubna 2026 jsem měl možnost zúčastnit se mezinárodního badmintonového turnaje Malta International 2026, který se konal v maltském městě Cospicua. Hned po příletu mě zaujala jedna z typických maltských zvláštností – na ostrově se jezdí vlevo, tedy na opačné straně silnice než v kontinentální Evropě.

Zpočátku bylo nezvyklé sledovat dopravu z jiné perspektivy, zejména při pohybu ve městě nebo při přecházení silnic, ale během pobytu si na tento systém člověk rychle zvykne.

Ubytování jsme měli v přímořském městě Birżebbuġa na jihovýchodě Malty, které nám poskytlo příjemné a klidnější zázemí po náročném turnajovém programu. Organizace celé akce byla na velmi vysoké úrovni. Již první večer, ještě před oficiálním zahájením turnaje, jsme se společně sešli na večeři. Měli jsme tak možnost ochutnat tradiční maltská jídla i výborně připravené čerstvé ryby. Příjemná atmosféra tohoto večera byla skvělým úvodem do turnaje a zároveň umožnila neformální seznámení s ostatními účastníky.

Velmi příjemným doplněním celého pobytu bylo také počasí. Přes den se teploty pohybovaly kolem 26 °C a po celou dobu turnaje bylo slunečno. Dubnové podmínky tak představovaly výrazný rozdíl oproti počasí v České republice a příjemně doplnily náročný program na kurtu i mimo něj.

Pro mě to byla rovněž první zkušenost s turnajem, při němž se v poslední den konala zároveň semifinálová i finálová utkání všech disciplín. Celý turnaj pro mě byl cennou zkušeností nejen po rozhodcovské, ale i osobní stránce.

Alexej: Na Maltě se v polovině dubna uskutečnil turnaj úrovně Future Series, na kterém mladí hráči sbírají své první mezinárodní body v dospělé kategorii. Letos jsem se turnaje zúčastnil již podruhé – zatímco vloni jsem na Maltu vycestoval jako čárový rozhodčí, letos jsem si turnaj vyzkoušel v roli umpira.

Na podobných turnajích mám rád především to, že se mezi čárovými i hlavními rozhodčími potkávám se starými přáteli a zároveň mám příležitost poznat nové kolegy. Skvělé bylo také místo konání. Středomořské slunce nám hrálo do karet a ráno nebo ve volných chvílích bylo možné vyběhnout si zaběhat, zaplavat v moři, trochu se opálit nebo si jen užít příjemnou atmosféru ostrova.

Tentokrát jsme na Maltu vyrazili společně s Pavolem Suchým a rozhodli jsme se náš pobyt trochu prodloužit. Po skončení turnaje jsme tak měli ještě dva dny na poznávání ostrova. Prošli jsme si historické památky a naši cestu zakončili obdivováním slavnostního ohňostroje nad přístavem.

Letošní Malta tak pro mě nebyla jen dalším turnajem v kalendáři, ale také příjemným spojením mezinárodního badmintonu, setkání s kolegy a několika dní strávených v krásném prostředí.



Cesty českých rozhodčích v prvních devíti měsících roku 2026

Jan Luščák – Valence, Francie

Valence Alpes International byl turnajem mnoha prvenství. V prvním ročníku hostil jak assessment hlavních rozhodčích na BE, tak se zde hrálo poprvé s novým typem míčů.

Turnaj samotný probíhal hladce. Sešel se skvělý kolektiv, který šlapal jako hodinky, i když hodiny v hale ukazovaly čas dlouho po půlnoci. Na závěr si pořadatel pro rozhodčí přichystal malou párty a dřevěné plakety jako poděkování.

Jakub Bouberle a Lenka Kmoníčková – Dublin, Irsko

Jakub: Společně s Lenkou jsem se vydal na 4 Nations Para, svůj první turnaj mimo Českou republiku jako rozhodčí. Pro nás oba to byla druhá zkušenost s para badmintonem po podzimním Czech Para Open v Praze. Letěli jsme v úterý 23. června z Prahy z Terminálu 1 mimo schengenský prostor do Dublinu přímým letem. Bylo příjemné, že jsme letěli s českým kapitánem, a instrukce k letu nám tedy byly sděleny v češtině, až poté je automat zopakoval v angličtině. Po dvouhodinovém letu jsme našli paní s cedulí „Badminton Technical Officials“. Ta nás odvedla k řidiči, u kterého jsme zhruba půl hodiny čekali ještě na jednoho kolegu z Walesu. Na hotelu jsme byli ubytováni o patro nad sebou, oba s britskými kolegy.

První večer jsme strávili povídáním a jídlem v hospodě Kapitána Ameriky. Všem nosil číšník pivo jen tak na stůl, který pod jejich vlhkostí úpěl bolestí, jen jako poslednímu mi přinesl pivo i s podtáckem. Lenka si vyžádala, aby mohla dostat podtácek také. Číšník jich přinesl více, a tak jsme britské kolegy alespoň na jeden večer naučili pít pivo správně, bez ničení stolu. Na snídani jsme přišli a stejně jako na některých českých turnajích jsme se museli na chvíli zastavit a přemýšlet, co si dáme jako první. Jelikož Lenčina spolubydlící ještě spala, přisedl si k nám mladý rozhodčí z Hongkongu, se kterým jsme si příjemně popovídali o tom, jak jsme se dostali k badmintonu, k rozhodcování a také o tom, že na para badmintonu je podle nás uvolněnější atmosféra, podobně jako na veteránech, které jsme oba zažili pár měsíců předtím u nás v Plzni.

Po snídani nás odvezl autobus do haly, kde na nás čekalo přivítání s batohy, ve kterých jsme nalezli naše oranžová trička, láhev na pití a notýsek. Na prvním meetingu se všemi lajnovými rozhodčími jsme se seznámili s kolegy, vysvětlili jsme si nastupování na kurty, mopování a rozdílné velikosti hřiště pro různé disciplíny. Naštěstí jsme měli u sebe kartičku, kterou jsme dostali v Praze, takže jsme měli vše potřebné neustále po ruce. Šli jsme hned v prvním kole zápasů, každý s jiným kolegou, ale na vedlejší kurty. Chvíli jsme poslouchali kolegy i z dalších kurtů, které jsme občas jen slabě slyšeli. Poté ale přišel čas, kdy jsme začali sami hlásit „out“. Po prvním zápase nám oba umpiři řekli, že stačí, když nás budou slyšet oni, že nemusíme křičet tak nahlas, protože tu nejsou téměř žádní diváci, které bychom přehlučovali.



Foto: archiv Lenky Kmoníčkové

Další nezvyk jsme zjistili vzápětí u koordinátorky Mary, která si na papír zapisovala dvojice pod sebe podle toho, jak jsme chodili na kurty, a škrtala si je po návratu. Po druhém kole zápasů, kdy jsme se již přizpůsobili a „out“ spíše říkali než křičeli, Lenka navrhla Mary, aby si neupisovala ruku, ale zařídila si tabulku s lístečky a našimi jmény, kde bychom se pohybovali v řadě, jak jsme zvyklí od našeho koordinátora Kamila Kyzlíka.

Po pěti zápasech jsme šli na oběd, dostávali jsme polévku do jednorázových plastovo-papírových misek, k tomu sendvič a malou tortillu na papírovém talířku a pití do kelímků. Po dalších šesti zápasech jsme v sedm večer šli na večeři. Znovu polévka v další jednorázové misce, ale alespoň hlavní jídlo – rýži s kung-paem – jsme dostali na porcelánovém talíři. Pak jsme se vrátili dolů do haly ke kurtům a šli na další tři zápasy.

Po nich nám v deset hodin všichni přáli dobrou noc, že jsou unavení a jdou spát. My jsme ale ještě unavení nebyli, a tak jsme se po příjezdu na hotel vypravili do místního supermarketu Lidl, kde jsme v oddělené zóně s alkoholem vybrali místní pivo na ochutnání. Zároveň jsme se zasmáli, protože tam měli i českou Plzeň, Kozla, Staropramen a Starobrno. Jedno z nich bylo nejdražší pivo v obchodě, dvě stála stejně jako místní a jedno bylo levnější než čistá neperlivá voda.

Na pokoji jsme si tedy museli otevřít pivo příborovým nožem, protože přes letištní kontrolu by otvírák neprošel. Povídali jsme si o pocitech z prvního dne, kdy bylo poznat, že jde o turnaj vyšší úrovně, než jsme zažili v Praze. Vozíčkáři, kteří v Praze dominovali, zde často prohrávali, pouze někteří stojící hráči si připsali několik výher.

Ve čtvrtek se k nám přidalo pár místních, takže nás bylo už 18, téměř klidná pohoda. I tak jsme ale oba na jednom zápase strávili na kurtu přes sto minut v kuse. Měli jsme méně zápasů, už jen jedenáct, ale přesto jsme končili až v půl jedenácté večer. O to větší radost jsme měli z toho, že máme již nakoupené pivo.

V pátek nás bylo na pět kurtů naopak pouze 12 lajnových včetně Mary, jelikož místní nepřijeli. Navíc dva Britové měli jiné povinnosti. Během dne jsem si dal pár koleček na probuzení a na chvíli jsem byl pověřen i koordinováním. V této roli jsem však vydržel pouze pět minut, protože jedna z dalších lajnových rozhodčích se téměř zhroutila a odešla na kávu. Kolem druhé odpoledne už jsem musel na rychlou kávu i já (ačkoliv ji běžně nepiju) a v pět hodin znovu, abych neusnul. Zároveň dorazili i diváci, a tak jsme konečně mohli začít pořádně nahlas křičet. V devět večer nás Mary dala do dvojice, ať si spolu „zařveme“ na jednom kurtu.



Foto: archiv Lenky Kmoníčkové

Odřvali jsme tedy společně tři zápasy až do půl dvanácté, kdy jsme se nechali odvézt na hotel. Tam jsme s polskými kolegyněmi hráli karetní hru a přitom ochutnali Blue Moon a Guinness, než jsme v jednu ráno šli spát na příjemných šest a půl hodiny.

Sobota byla klidnější. Dokonce jsme si vytvořili bingo tabulku na meetingy, ve které se z devíti políček pokaždé splnilo minimálně sedm. Pracovali jsme pouze do šesti večer a opět nás bylo osmnáct, takže jsme se poté vydali na párkilometrový okruh velkým parkem. Cestou jsme si lehce zaposilovali na nám známých posilovacích strojích, přičemž některé byly uzpůsobeny přímo pro vozíčkáře. Poté už nás čekala slavnostní večeře v hotelu. Zkušenější lajnoví rozhodčí přišli v košilích či letních šatech, ale ani v běžném tričku jsme nijak nevybočovali z řady. Ochutnali jsme místního lososa a například citronový dort, který byl natolik sladký, že se téměř nedal sníst.

Nedělní finálový den skončil ve tři hodiny odpoledne. Poté jsme se společně s jedním britským kolegou vydali autobusem do centra, kde jsme si prošli Trinity College neboli kampus místní univerzity. Pokračovali jsme kolem dublinského zámku, katedrály svatého Patrika, palírny irské whiskey, obřího skladu Guinnessu a místních hospod až do parku k Wellingtonovu monumentu, k moři jsme neměli šanci se dostat. V pondělí jsme raději jeli s dřívější skupinou na letiště, abychom měli jistotu, že stihneme náš let. Ten měl nakonec hodinové zpoždění, jelikož v Česku byla bouřka, a tak jsme hodinu seděli v letadle na zemi a čekali. Když jsme poté přistáli v Praze, popřáli jsme si šťastnou a rychlou cestu domů.

Ta se však neuskutečnila, protože české vlaky měly i několikahodinová zpoždění. Pro Lenku bylo proto výhodnější přijet autem, zatímco já jel vlakem, který měl odjíždět již před hodinou. I tak jsem nakonec strávil na cestě z Prahy domů delší dobu než při cestě z Dublinu do Prahy. Celkově pro nás šlo o velmi zajímavou zkušenost. Museli jsme si zvyknout na provoz vlevo i na řadu dalších odlišností, ale zároveň jsme jim i my ukázali kousek Česka. Zažili jsme také několik vtipných okamžiků. Hned druhý den jsme například zjistili, že mladý kolega z Hongkongu, se kterým jsme každé ráno snídali u jednoho stolu, je BWF umpire.

V Lidlu jsme zase potkali prodavačku Věru z Moravy. Porovnávali jsme loga Ryanairu a Guinnessu, fotili si místní reklamu na Škodu s papouškem a objevili české pivo, které bylo dražší než nejdražší irské, zatímco jiné bylo dokonce levnější než voda.

Takový byl náš týden v Irsku. Po celou dobu se teploty pohybovaly kolem velmi příjemných 18 °C a pršelo pouze jednou, a to necelé tři hodiny. Místní nám potvrdili, že šlo téměř o celoroční výjimku, jinak prší téměř každý den. U nás doma byl naopak týden, během kterého bychom se potili v teplotách kolem 30 až 35 °C.



Foto: archiv Lenky Kmoníčkové

Lenka: Do Irska jsem se hodně těšila, ale zároveň jsem měla strach z neznáma. Ten však hned po příletu odpadl, když nás všichni mile přivítali. Na seznámení jsme šli na večeři, kde jsme si krásně povídali a počáteční strach o úrovni naší angličtiny byl hned pryč.

Na kurtech panovala neuvěřitelná atmosféra a krásné vyrovnané boje. Jen Mary Ryan (koordinátorka lajnových) v tom, z mého pohledu, měla trochu nepořádek. Na papír si zapisovala dvojice, které právě přišly z kurtu a sháněla dvojici, která byla na řadě. Pro nás to znamenalo neznalost pořadí a dělání všeho narychlo. Zkusila jsem ji tedy navrhnout systém Kamilovy tabule. Nejprve se na to Mary moc netvářila a já začala mít špatný pocit, že jsem jí něco říkala. Když ale druhý den přinesla tabuli s magnetkami a zkusila Kamilův systém, tak se mi ulevilo. Potom mi sama řekla, že to je o dost jednodušší a i ona sama díky tomu mohla jít na kurt a koordinátor mohl být kdokoliv.

Turnaj jsem si hodně užila a něco jsem se tam i naučila. Nejdůležitější je nebát se a ozvat se, když vidím prostor pro zlepšení. Už se těším na další turnaj, kde poznám nové lidi a uvidím neuvěřitelné zápasy.



Foto: archiv Lenky Kmoníčkové

Adéla Krejčí a Jan Luščák – Nieuwpoort, Belgie

Jan: Turnaj Yonex Belgian International je již v Evropě zavedeným turnajem. Letos se poprvé konal ve městě Nieuwpoort, které se nachází přímo u moře.

Početná skupina pořadatelů se o nás vzorně starala a i díky nim jsme zvládli i opravdu dlouhé dny v hale. Třešničkou badmintonového programu bylo finále, které bylo pojato jako velkolepá show.

Součástí programu pro rozhodčí byla i city tour, jenž se týkala hlavně historického centra města a zde přítomných kanálů.

Adéla: Není to poprvé, co jsem se zúčastnila Yonex Belgian International, ale přesto jsem byla znovu nadšená. Od začátku až do konce vše probíhalo hladce. Při našem příjezdu jsme měli dost času na prozkoumání okolí hotelu, takže jsme většinu večera strávili na pláži.

Dny na kurtu byly ze začátku dlouhé, ale to se dá u kvalifikace a prvních kol čekat. Po večerech jsme buď posedávali s ostatními na hotelu nebo chodili po pláži, které jsme se nemohli nabažit.



Foto: archiv Veroniky Kyzlíkové

Antonín Vortel a Dušan Andrejčák – Krakow, Polsko

Antonín: Na letošní ročník Polish International jsme vyrazili společně s Dušanem Andrejčákem jako lajnoví rozhodčí a na dva dny přijel vypomoct Olda Janda jako umpire.

Stejně jako v loňském roce se o nás pořadatelé skvěle postarali. Ubytování pro lajnové bylo zajištěno v těsné blízkosti haly na univerzitních kolejích, kde jsme byli ubytováni na jednolůžkových pokojích se společným zázemím vždy pro dva pokoje. Vynikající jídlo v univerzitním bistru bylo jak od maminky. Společný večer v místní hospůdce se vydařil, stejně tak turnaj rozhodčích.

Turnaj již od kvalifikace nabídl zajímavé a hlavně vyrovnané zápasy (tolik třísetových zápasů jsem na jednom turnaji nezažil). Bohužel přijelo málo zkušených lajnových i hlavních rozhodčích. Pořadatel síly vyrovnal z řad místních dobrovolníků a méně zkušených umpirů (všichni byli skvělí). Bohužel zasáhl osud, jeden čárový nebyl vpuštěn do země, další měl na příletu 14 hodin zpoždění. Náš koordinátor byl vzhledem k nízkému počtu hlavních rozhodčích povolán na umpire.

Hrálo se na šesti kurtech. Na každý kurt jsme byli ve třech, až do nešťastného zkratu jedné naší kolegyně, které na konci náročného dne ujely nervy a zcela neprofesionálně gestikulovala během zápasu směrem k jednomu z hráčů. Druhý den jsem ji měl ve skupině. Bohužel její zkrat z předchozího dne měl dohru a před obědem byla postavena mimo službu. Koordinátorka lajnových, která byla zrovna na kurtu jako umpire neměla o ztrátě dalšího lajnového ani ponětí. S Katkou jsme se o odvolání naší kolegyně dozvěděli až po čtyřech dlouhých zápasech v kuse (z toho se tři hrály na tři sety). Zároveň nebyl nikdo na střídání a Katce před pátým zápasem došly síly. Naštěstí umpire, který měl vést další zápas, pozdržel nástup a my jsme tak získali trošičku času na vyřešení situace. Katku jsme odeslali v půl čtvrté na oběd, s tím, že mé jídlo nechá zabalit a přinese na halu. Na můj pátý zápas v řadě jsem nastoupil s koordinátorkou. Zápas se hrál opět na tři sety, Katka se tak stihla v klidu najíst a trošičku odpočinout.

Když jsem zhltl studený oběd (někdy po půl páté), čekaly nás na našem kurtu s Katkou poslední dva naplánované zápasy. Na následující přeložené zápasy na náš kurt pomohl Dušan koordinátorce přeorganizovat systém služeb bez nás.

Velkou slabinou turnaje byl chybějící koordinátor lajnových, který byl zaměstnán jinde a chyběl tak při organizaci služeb a komunikaci s vrchním rozhodčím. S Dušanem jsme zaskakovali na kurtech v době oběda, když končilo kvalifikační kolo a začínala hlavní soutěž. Zástupce vrchního odeslal všechny volné lajnové na oběd, my s Dušanem jsme odmítli (že půjdeme později), mezitím vrchní změnil poslední zápasy z „not before“ na „followed by“. S Dušanem jsme tak narychlo vytvořili pár mimo pořadí a vykryli jsme problematické zápasy, než se ostatní vrátili z oběda.

Turnaj byl velkou školou pro všechny. Dobrovolníkům jsme ukázali, že na turnaji jsme všichni jeden tým, který musí řešit vše, a to i co mu přímo nepřísluší (prostě pomáhat jeden druhému) tak, aby vše nakonec klaplo a případné nedostatky nebyly navenek vidět. Hlavně se chovat profesionálně za každých okolností, abychom nezpůsobili potíže sobě ani ostatním.



Foto: Badminton Pardubice

Dušan: Začnu tím, co zajímá hodně lidí: ubytování a strava. Ubytování na vysokoškolských kolejích je úplně super, jedno z top co jsem zažil jako lajnový. Kousek od haly, pokoj sám pro sebe. Chladnička, sporák a hodně prostoru. Navíc menza o dvě patra níž, kde byly snídaně a obědy.

Dál to bylo už napínavější. Hala krásná, patřila k VŠ městečku. Vše zatím vypadá skvěle a Robert je skvělý a oddaný badmintonu. Je tady pro nás.

Ale na turnaji je jako hlavní rozhodčí a času pro nás má minimum. S Tondou Vortelem jsme jedni z mála mezinárodních rozhodčích a domácí holt nemají tolik zkušeností. Prakticky je učíme a školníme. A je nás hodně málo.

I po dalších nečekaných komplikacích se vše zvládá, všichni fungují jako jeden tým a turnaj proběhne hladce. Úroveň turnaje i zápasů je pro mě nečekaně vysoká a celý turnaj jsem si náramně užil. Spánkový deficit jsem za týden dohnal. A hlavně jsem pochopil, že v zahraničí jsme vnímání jako profíci a to díky práci Verči a Kamila.

Petr Pihera – Kaunas, Litva

Spolu s Františkem jsme se letos vydali do chladného Pobaltí na turnaj RSL Lithuanian International 2026 v Litvě. Já se na mojí druhou účast dopravoval autem spolu s dvojicí Slováků. Díky tomu jsme mohli Frantu vyzvednout na letišti ve Vilniusu a dovézt se společně do dějiště v Kaunasu. Vzhledem k našemu rannímu příjezdu jsme stihli projít celé město, ochutnat místní kuchyni a před briefingem jsme dokonce navštívili fotbalový zápas na přilehlém stadionu.

V porovnáním s CIFS, turnajem stejné úrovně Future Series, bylo umpirů v Litvě pomálu. To, že nás bylo jen 13, se nakonec ukázalo naprosto bezproblémové, poněvadž se hrálo pouze na čtyřech kurtech. S Frantou se nám oběma stala na dospělé úrovni velká kuriozita – na zápas nám nepřišel hráč. Refereeho jsme přemlouvali, ale do statistik se nám zápas bohužel nepočítal.

Turnaj byl ale naprosto klidný, na posledním briefingu vrchní rozhodčí ze srandy říkal, že má až podezřele moc prázdný report a že je tedy na čem pracovat. Musím však říct, že zejména s oblečením byl vůči hráčům velmi benevolentní a na kurtu se často objevovaly barevné kombinace, které by jinde neprošly. A tak jsme se s břichy plnými pravidelného coleslawu a masových koulí k obědu i k večeři rozloučili s Litvou a už přemýšlíme, zda se do chladného Kaunasu za rok vrátíme.

Dorota Veselá a Eva Havlová – Łodž, Polsko

Dorota: Během našeho březnového pobytu v polské Lodži jsme měli den před začátkem turnaje možnost trochu si projít město a poznat jeho průmyslovou a industriální stránku. Na konci turnaje pak nechyběla ani společná večeře.

Organizace turnaje ze strany polských pořadatelů byla na skvělé úrovni. Do haly byl pro rozhodčí zajištěn shuttle bus, takže doprava byla bez problémů. Přesto se našlo několik odvážlivců, kteří se každé ráno vydávali do haly pěšky a absolvovali přibližně čtyřicetiminutovou ranní procházku. Ne vždy se jim ale podařilo vyrazit včas a několikrát tak dorazili pozdě i na ranní briefing.

Zároveň jsem jako hlavní rozhodčí odpískala celkem 37 zápasů a znovu jsem se přesvědčila, že každý turnaj je v něčem unikátní a specifický. Každopádně na ty polské mám vždy dobré vzpomínky.

Eva: Polish Open, kterého jsem se jako vrchní rozhodčí v březnu zúčastnila, mělo hodně „poprvé“. Na turnaj jsem odjížděla v den prvních narozenin mladší dcery, poprvé se mnou jeli i naši hlavní rozhodčí (Dorotka a Petr J.), poprvé jsem byla jako vrchní rozhodčí na turnaji International Challenge, poprvé jsem viděla Petra Gadeho v roli trenéra a poprvé jsem měla i zkušenost s přímým přenosem finálových zápasů do televize.

Organizačně turnaj probíhal hladce. Tím, že pocházím a žiji na česko-polské hranici a rozumím polsky, je pro mě s Poláky snazší komunikace. Není nutné celé dny používat jen angličtinu. Hrací dny byly poměrně dlouhé a náročné. Důvodem byla bílá stěna v hale a spousta třísetových zápasů. Dobrou zkušeností byla práce s vedením televize při plánování finálových zápasů.



Foto: Karel Kotyza, mars.sro@seznam.cz

Veronika Kyzlíková – Bratislava, Slovensko

Letošní KAWASAKI SLOVAK OPEN 2026 jsem původně v plánu neměla. Na poslední chvíli jsem ale vyrazila pomoci slovenským kolegům, kterým chyběli rozhodčí, a podařilo se mi vměstnat do kalendáře alespoň zkrácenou účast od úterý do pátku. Z Prahy do Bratislavy jsem pohodlně dojela vlakem, na nádraží už na mě čekali a bonusem bylo rozhodnutí úplně neznámé recepční, která se zrovna mně rozhodla dát voucher na jeden drink v hotelovém baru zdarma – lepší èntré˙jsem si nemohla představit 😉

Turnaj je sice úrovní Future Series, ale organizací, zázemím i halou by klidně mohl být International Challenge. Po celou dobu se o nás slovenští kolegové velmi mile starali a celý turnaj byl opravdu příjemný.

V rámci naší česko-slovenské spolupráce proto slovenské turnaje všem rozhodčím, a především začínajícím umpirům, určitě doporučuji. Vyrazte pomoci našim sousedům – budete vřele přijati, získáte cenné zkušenosti a věřím, že nebudete litovat.

Já se na Slovensko určitě ráda vrátím. Příště už ale plánovaně a na celý turnaj.



Foto: Jakub Mazúr

Alexej Oleško – Bordeaux, Francie

Turnaj Future Series Nouvelle-Aquitaine 2026 ve Francii se vydařil po všech stránkách. Francouzské turnaje se tradičně vyznačují pohostinností – společnými večeřemi, dobrým vínem a společnými posezeními po skončení hracího dne. Tentokrát se navíc časově protnul s mistrovstvím světa ve fotbale, což celé akci dodalo nezapomenutelnou přátelskou atmosféru.

Po profesní stránce přinesl turnaj řadu drobných, ale cenných podnětů k dalšímu růstu. Velké díky patří Alexandru Gogeovi za přednášky a školicí materiály, podle nichž se připravují francouzští rozhodčí. Nezapomenutelné byly i dlouhé noční debaty se spolubydlícím Gillesem Viollettem, vtipné a trefné komentáře zápasů od Denise Alavanji a především šťastná náhoda, díky které jsem mohl rozhodovat finále mužské čtyřhry po boku rozhodčího BWF Kristiana Hedelunda – zápas, během něhož jsem vyměnil více než třicet míčků.

Francouzské turnaje mohu vřele doporučit každému, kdo má rád přátelské večery u stolu s vínem a sýrem – nebo třeba i s pivem. Závěrem srdečné poděkování vrchním rozhodčím Monique, Frédéricovi a Nathalii Deplancke.



Foto: Badmiinton Pardubice

František Ryba – Bratislava, Slovensko. Bordeaux, Francie. Istanbul, Turecko. Kaunas, Litva

Za poslední půlrok jsem toho jako rozhodčí opravdu hodně procestoval. Moje vůbec první mezinárodní zastávka byla květnové Slovak Open v Bratislavě. Naši slovenští bratři měli organizačně turnaj naprosto pod palcem, sponzorů bylo mnoho a to taky znamenalo mnoho jídla a pití pro rozhodčí v přestávce mezi zápasy 😊. Zápasy taktéž hodnotím velmi kladně a rád se na tento turnaj podívám znova i v budoucnu.

Hned ze začátku července jsem spolu s Petrem Jedzokem odcestoval na další Future Series turnaj do francouzského Bordeaux. Největší komplikací tohoto turnaje byla jednoznačně cesta tam i zpět: zpoždění, nestihnuté letadlo, neplánovaná víza atd.

I přesto jsem si i tento turnaj opravdu oblíbil, a to hlavně z hlediska zázemí a také množství fanoušků hned od kvalifikačního dne.

Pouze pár týdnů po Francii mě čekal výjezd až na samotný okraj Evropy, do tureckého Istanbulu. Čtyřdenní turnaj, tentokrát kategorie juniorů, jsem si zamiloval hlavně díky ostatním rozhodčím, kteří se o mě, jakožto jednoho z pouhých dvou mezinárodních zástupců, starali jako o krále. Každodenní prohlídka různých částí města, společné ochutnávky tradičních pokrmů přímo v centru, projížďka lodí... zkrátka a dobře jsem si chvílemi připadal spíše na dovolenkovém zájezdu než na turnaji. Za toto vše vděčím hlavně nám, rozhodčím z CIFS, dobře známému Recepovi, který pro mě všechny tyto akce organizoval.

Zatím poslední výjezd pro mě skončil teprve nedávno. Jednalo se o litevské Future Series ve městě Kaunas. Zde jsem se připojil k československé výpravě spolu s Péťou Piherou, Martinem Jozkem a Attilou Palkem. Hned po příjezdu a společné procházce městem jsme se vydali na místní fotbalové utkání na stadion hned vedle haly a ta atmosféra, kterou jsme zažili, byla opravdu skvělá. Turnaj předčil mé očekávání, a to ať už organizací, tak zázemím, které by odpovídalo spíše výše hodnoceným turnajům.

Jsem rád, že jsem za tak krátkou dobu mohl procestovat tolik turnajů, které mi přinesly jak spoustu zkušeností, tak i nové přátele, které, doufám, již brzy potkám na nějakém dalším výjezdu.

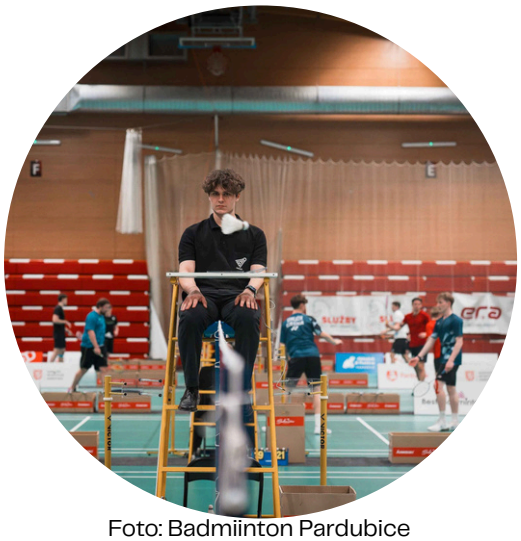


Foto: Badmiinton Pardubice

Michal Pihera, Lenka Piherová, Olda Janda – Púchov, Slovensko

Lenka: Když jsem jela na Prezidentský pohár, věděla jsem, že nás čeká něco trochu jiného. Turnaj měl sloužit jako příprava juniorů před srpnovým mistrovstvím Evropy družstev a hrál se systémem 3×55. Na papíře to nevypadalo nijak dramaticky. V praxi jsem ale poměrně rychle zjistila, že si na nový systém budeme muset zvykat úplně všichni – hráči i rozhodčí. První den jsme tak trochu společně hledali správný rytmus. Kdy je přestávka, kdo se střídá, kdo vlastně právě nastupuje... a hlavně co všechno mám zase hlásit.

Můj nejsilnější dojem z umpiru? Já jsem snad pořád mluvila. Po šesti bodech přestávka, po jedenácti změna hráčů a disciplíny, takže znovu představit hráče a zase pokračovat. Sotva jsem měla pocit, že se zápas rozběhl, už přišlo něco dalšího. A pak tu bylo skóre. Člověk je zvyklý, že maximálně třicítkou set definitivně končí – a najednou s naprosto vážnou tváří hlásí čtyřicet, padesát... To bylo minimálně ze začátku dost zvláštní. Po několika zápasech jsem měla pocit, že hlasivky dostávají víc zabrat než hráči na kurtu.

Druhý den už to ale bylo úplně jiné. Hráči věděli, co je čeká, my rozhodčí také a všechno už běželo mnohem plynuleji. Jestli bych chtěla systém 3×55 pískat každý víkend, tím si úplně jistá nejsem. Jako zkušenost to ale bylo zajímavé – člověka to vytrhne ze zažitých stereotypů a donutí zase o něco víc přemýšlet nad tím, co na umpiru dělá. A minimálně už vím, že skóre přes třicet se opravdu dá zahlásit. Jen je potřeba se s tím nejdřív trochu srovnat.

Michal: Na přelomu července a srpna jsem se zúčastnil Prezidentského poháru v Púchově. Z Česka jsme měli velké zastoupení jak hráčské, tak i rozhodcovské; zatímco na kurtech byly dva české týmy, na umpiru se střídali čtyři čeští rozhodčí. Slovenské organizátory už jsem znal a na Prezidentském poháru jsem již dělal rozhodčího minulý rok v Benátkách nad Jizerou, a tak jedinou novinkou pro mě byl bodovací systém.

Jednalo se o dva vítězné sety do 55 a mělo to hráče připravit na nadcházející ME družstev. Pro všechny to tedy bylo nové, ale pro nás ještě horší tím, že BE ještě nevydala přesný slovníček.

A tak jsme se museli inspirovat staršími turnaji tohoto formátu. Celé utkání to sice výrazně zkrátí, ale rozhodčímu to práci o tolik neulehčí. Každých 11 bodů hlásit příchod nových hráčů bylo pro hlasivky náročnější než běžné turnaje, ale všichni jsme se s tím výborně popasovali a celý víkend si náramně užili.



Foto: František Stýblo

Olda: Na přelomu července a srpna (31. 7. – 2. 8.), v době přípravy na novou sezónu, tedy kdy i my rozhodčí většinou odpočíváme, se odvážný český čtyřlístek ve složení Lenka, Petr, Michal Piherovi a Oldřich Janda vydal do slovenského Púchova na třetí ročník President's Cup 2026. Jde o mezinárodní turnaj družstev kategorií U19 a U21.

Letošní specifikum bylo v tom, že aplikoval počítání na dva vítězné sety do 55 bodů. Ano, přesně takový bodovací systém byl aplikován na letošním ME družstev 2026 v Mad'arsku asi o měsíc později. Pro všechny týmy tak šlo o generálku před tímto vrcholem sezóny, zejména pak, jak s takovým bodovacím systémem takticky naložit.

Každý set se skládá z 5 minizápasů (MS, WS, XD, MD, WD), kdy každý z těchto minizápasů končí, jakmile některý ze soupeřů získá 11, 22, 33, 44 a finálně 55 bodů. Intervaly jsou při dosažení 6, 17, 28, 39, 50 bodů některým ze soupeřících týmů. Při dosažení 55 bodů končí set (bez nastavování). Může tak skončit i 54:55. Pořadí disciplín minizápasů je dohodnuto před utkáním za účasti vrchního rozhodčího, každé utkání tak může mít jiné pořadí disciplín v setu. Strany se mění při novém setu, a v případě, že každý ze soupeřících týmů získá po jednom setu, pak se ve třetím setu mění strany v každém minizápase v intervalu a při pauze před dalším minizápasem. Ve třetím setu to tak někdy vypadalo, že si hráči vlastně jen neustále mění strany (v tomto setu dojde k výměně stran celkem devětkrát).

Samozřejmě, že to i pro nás rozhodčí bylo něco velmi nového. Díky skvělé domácí přípravě Lenky, která každému přivezla „taháky" do kapsy, a díky vzájemné spolupráci umpire – service judge jsme tuhle výzvu zvládli spolu s ostatními rozhodčími ze Slovenska velmi dobře.

Další zajímavost tohoto bodového systému z pohledu rozhodčích je, že jsme na kurtu zůstávali cca dvě hodiny v kuse. Rotovali jsme po setech – jeden set na umpiru, druhý set jako service judge, další set volno a repete. Jelikož jeden set vycházel cca na hodinu (jenom pauzy jsou souhrnně 16 minut), tak po dvou hodinách intenzivní pozornosti stál odpočinek za to.

Hrálo se na třech kurtech, vždy v dopoledním a odpoledním bloku, celkem sedm týmů v režimu každý s každým. Intenzivní tři dny, kdy jsme se jako rozhodčí moc nezastavili. Odměnou nám však byly předvedené badmintonové výkony reprezentačních výběrů našich juniorů spolu s výběry Slovenska, Polska, Mad'arska a Rakouska. Osobně se těším na další ročník!


Foto: Jakub Mazúr

Veronika Kyzlíková, Kamil Kyzlík – Štýrský Hradec, Rakousko

Letos v květnu se nám s Kamilem po delší době podařilo vyrazit společně na zahraniční turnaj – Austrian Open v Grazu (21.–24. května 2026). Vyrazili jsme autem už ve středu 20. května odpoledne, abychom stihli tradiční Welcome Dinner, kterou pořadatelé na začátku turnaje připravují pro všechny rozhodčí v hotelové restauraci.

Od čtvrtka do neděle proběhl turnaj tradičně, se spoustou zajímavých zápasů, protože Rakousko je vyhlášené svou kvalitou a jezdí tam většinou výše postavení hráči na žebříčku než by člověk na úrovni International Series očekával.

Badminton je pro nás hlavně o lidech, setkávání s přáteli z různých zemí. A těch bylo v Grazu opravdu hodně. Ve stejné „pracovní“ sestavě jako my – jeden v roli umpira a druhý jako čárový – přijeli například Jacky a Pedro z USA, které často potkáváme také na turnajích u nás v Česku.



Foto: archiv Veroniky Kyzlíkové

Dorota Veselá – Cagliari, Itálie

Letošní mistrovství Evropy veteránů se po dvouleté odmlce uskutečnilo na italském ostrově Sardinie, konkrétně ve městě Cagliari. Celý turnaj trval devět dní a zápasy probíhaly ve třech halách. Mnoho hráčů i rozhodčích na začátku přijíždělo s představou, že půjde o příjemné propojení práce s dovolenou. Podobnou představu jsem měla i já. Realita mě ale velmi rychle vrátila zpět na zem 🤭

Na Sardinii jsem totiž přijela také jako kandidátka na evropskou licenci Badminton Europe Accredited. V praxi to znamenalo několikadenní pozorování assessorem přímo na kurtu a následně test z teoretických otázek. Z celkem 12 kandidátů nakonec zkoušku úspěšně zvládlo 10.

Nebudu lhát – všichni jsme se během turnaje pořádně zapotili. A rozhodně to nebylo jen kvůli vysokým teplotám 🥵 Sešla se zde ale skvělá parta lidí, kteří se navzájem podporovali a pomáhali si. Jak nám ostatně vrchní rozhodčí na turnajích často připomínají: „Být rozhodčím není individuální práce, ale týmová.“

A přesně tak jsem se cítila i při čekání na finální výsledek zkoušky. Věděla jsem, že mě ostatní podpoří bez ohledu na to, jak výsledek dopadne. Právě pocit, že v tom člověk není sám, byl jednou z věcí, které si z tohoto turnaje odnáším.

Tento turnaj hodnotím velmi pozitivně, zároveň bych ho ale označila za nejnáročnější turnaj, který jsem kdy absolvovala. Šlo o největší turnaj, jaký kdy BE pořádala, a možná i o jeden z největších veteránských badmintonových turnajů vůbec. Přes 1 500 hráčů, tři haly, více než 40 hlavních rozhodčích, přes 150 čárových rozhodčích a teploty kolem 30 °C v každé hale – to vše se zákonitě podepsalo na všech, kteří byli jeho součástí.

Ačkoliv byl počet čárových rozhodčích opravdu vysoký, jejich zapojení s sebou přinášelo další specifickou výzvu. Velká část z nich pocházela z místního šermířského klubu. Pro mnoho z nich tak badminton představoval úplně první zkušenost. Komunikaci navíc komplikovala skutečnost, že řada z nich téměř nemluvila anglicky. Právě kombinace obrovského počtu účastníků, tří hal, vysokých teplot a rozdílné úrovně zkušeností lajnových udělala z tohoto turnaje velkou výzvu nejen pro rozhodčí, ale místy i pro samotné hráče.

Zároveň to ale byla obrovská zkušenost, která mi ukázala, jak důležitá je nejen samotná práce a komunikace mezi rozhodčími, ale také spolupráce a schopnost fungovat jako tým i ve chvílích, kdy už pomalu docházejí síly.



Foto: archiv Doroty Veselé

Veronika Kyzlíková – Tatabánya, Maďarsko

Letošní Mistrovství Evropy juniorů v maďarské Tatabányi pro mě bylo jednou velkou výzvou. V ostrém provozu jsem si vyzkoušela nový formát týmové soutěže, která probíhala 18.–22. srpna, a na ni bezprostředně navázal turnaj jednotlivců 22.–27. srpna 2026. Ten pro mě přinesl ještě jednu, tentokrát osobní výzvu – Appraisal BEC pro postup na vyšší úroveň evropské licence umpiru.

Letošní týmová soutěž byla zároveň testovací platformou nového formátu BWF. Ten se postupně vyvíjí od roku 2024, kdy byl na World Junior Mixed Team Championships v Nanchangu poprvé představen systém deseti utkání hraných kontinuálně do celkových 110 bodů. V roce 2025 byl formát v Guwahati upraven na tři sety do 45 bodů a letošní varianta přinesla 3×55.

Každý set se skládá z pěti dílčích zápasů – XD, MS, WS, MD, WD. Ty na sebe plynule navazují a končí vždy ve chvíli, kdy jedna ze stran dosáhne násobku 11 bodů. Celé utkání se hraje na dva vítězné sety do 55 bodů a skóre se může po celou dobu přelévat z jedné na druhou stranu, podle toho, kdo má zrovna silnější hráče v dané disciplíně.

Pro vrchní rozhodčí a Match Control to znamená především nutnost velmi pečlivě sledovat průběžné skóre, pořadí zápasů, jejich návaznost a správnou administraci celého utkání. Hlavní rozhodčí se musí přizpůsobit jinému způsobu počítání skóre, mnoho intervalů měřit ručně a částečně i upravit používaný slovníček.

Čtyři čeští rozhodčí měli možnost systém poprvé vyzkoušet už před ME na Prezidentském poháru na Slovensku (31. 7.–2. 8. 2026). V Tatabányi jsem pak nový formát naostro absolvovala já. A české testování tím nekončí – další dva čeští rozhodčí se s ním setkají také v říjnu na MS juniorů 2026 v Káhiře.

BWF zvažuje jeho budoucí využití i v nejvýznamnějších týmových soutěžích elitní úrovně, jako jsou Thomas Cup, Uber Cup a Sudirman Cup. To, co dnes testujeme u juniorů, tak může být v budoucnu běžnou součástí i těch nejvyšších soutěží.

Po pěti dnech týmové soutěže rovnou následoval turnaj jednotlivců – a s ním pro mě další výzva. Během druhého týdne probíhal v Maďarsku BEC Appraisal, tedy hodnocení práce umpirů přímo během turnaje.

Appraisal je součástí vzdělávací cesty BEC umpirů a probíhá pod dohledem členů BEC Umpire Assessment Panel, kteří hodnotí výkon umpira přímo na kurtu. Jeho požadavky se přitom s každou další úrovní zvyšují.

Já jsem tentokrát bohužel na další level nepostoupila. Za práci na kurtu jsem byla pochválena a praktickou částí jsem prošla. Zastavil mě ale písemný test z pravidel, ve kterém mi k požadovanému minimu chybělo jen několik málo bodů, bohužel...

Appraisal v Tatabányi podstoupilo z 23 přítomných umpirů 12 kandidátů a pouze pět z nich postoupilo dál. Takže i když výsledek tentokrát nebyl podle mých představ, rozhodně to není tragédie. Moje cesta pokračuje dál, snad to vyjde příště.

Jelikož byl turnaj velmi dlouhý a náročný i pro hráče, bylo semifinále a finále individuální soutěže naplánováno na dva samostatné dny, díky čemuž nám po semifinále zbylo volné odpoledne a mohli jsme se vyrazit podívat do blízké Budapešti – měli jsme dvě hodinky na procházku městem a pak jsme si zašli na společnou večeři. Bylo to příjemné vydechnutí po náročných devíti dnech turnaje.



Foto: archiv Veroniky Kyzlíkové – na nečekané inspekci LJ v rámci Belgian International 😂



Foto: archiv Kamila Kyzlíka

Česká účast na světovém šampionátu

Letošní Mistrovství světa, které se odehrálo ve druhé polovině srpna v Novém Dillí mělo českého zástupce i mezi rozhodčími. Do Indie se vypravil čárový rozhodčí Kamil Kyzlík, který turnaj popsal v následujícím rozhovoru.

Jak se Ti podařilo účastnit se na mistrovství světa? Co vše pro to rozhodčí musí udělat?

Na akce mimo Evropu, které pořádá BWF (všechny typy mistrovství světa), musíš mít licenci BWF čárového rozhodčího, aby ses tam dostal. Na začátku roku v dotazníku označíš svou případnou službu na turnaje, na které jsi v následujícím roce schopný jet. Když máš štěstí, dostaneš přidělen turnaj a dále už je to obdobné jako jakýkoliv jiný, „běžný“ turnaj. Komunikace s organizátory ohledně tvého příjezdu a odjezdu a v tomto případě navíc i víza.

Jistě jsi velmi zkušený rozhodčí, který už absolvoval všemožné turnaje včetně olympiády. Přesto, když nastupuješ na úvodní zápasy tak významných akcí jako je světový šampionát, nejsi při tom nervózní?

Lehká, ale zdravá nervozita na turnajích této úrovně u mě přichází až na finálový den, kdy je vše trochu jiné, poněkud slavnostnější. Na tomto turnaji pro nás byla v předvečer prvního hracího dne uspořádána zkouška nástupu na kurty.

A tak jak to bylo zvykem i u spousta dalších procesů v Indii, generálka probíhala poměrně zmatečně. Nazval bych to lehkým organizačním chaosem. Proto jsem byl celkem rád, že na první rundu následujícího dne jsem měl off, neboť jsem si nebyl úplně jistý, zda celý tým zvládne nástup správně.

Nedílnou součástí turnaje bylo i jestřábí oko. Zaznamenával sis svoje “skóre”?

Vždy si zaznamenávám skóre a tentokráte bylo příjemných 5-0, kdy dvě z toho byly přímo ve finále. Dal by se očekávat větší počet „challengí“, když se jednalo o sedmidenní turnaj s IRS na dvou kurtech. Ale z jistého záhadného důvodu mi originální indický software pro čárové rozhodčí za první čtyři dny nepřiřadil kurt číslo 1. Navíc všichni „domácí“ rozhodčí povinně zůstávali až do konce, takže na každého připadlo právě jedno finále. Alespoň u mě to skončilo „baselajnou“ v zápase Lanier-Naraoka, zato někdo měl pouze funkci moppera, neboli oficiálně „court attendant“.

Jak se liší organizace tak velkého turnaje od těch běžných, na které po Evropě většina rozhodčích cestuje? Musíš být např. na místě o dost dříve?

Odlétal jsem v sobotu odpoledne a přes Dubaj jsem do Dillí dorazil v neděli dopoledne a turnaj pak začínal v pondělí. Po ubytování v poměrně slušném hotelu jsme navečer byli odvezeni do haly. Tam jsme strávili opravdu spoustu času převážně čekáním na něco nebo někoho. Kromě již zmiňované zkoušky nástupu jsem absolovovali oficiální BWF briefing, kde byli mimo jiné oceňováni „retirující" a nově licencovaní BWF čárový rozhodčí. Musím říct, že toto setkání mělo vysokou společenskou úroveň; škoda, že mě nic podobného jako nováčka kdysi nepotkalo. Na turnajích této úrovně fasujete celou sadu oblečení a vybavení na turnaj jako jsou trika, kalhoty, bunda, boty, baťůžek a pár drobností a je třeba zmínit, že design triček, ale i dalšího, byl velmi povedený.



Foto: archiv Kamila Kyzlíka

Jak vypadalo složení rozhodčích, byli na místě spíše zástupci domácí země nebo byl poměr místních a mezinárodních rozhodčích spíše vyrovnaný?

Čárových rozhodčích byla opravdu spousta, číslo bylo něco okolo 65 a z toho BWF nás bylo 9. Zbytek byli domácí z celé Indie a kupodivu ne moc z hlavního města. Chvíli mi trvalo než jsem někoho takového nalezl, abych se trochu poradil o výletu na Tádž Mahal. Celou skupinu koordinoval Rakesh se svým zástupcem. Zajímavostí bylo, že používali svůj vlastní software, který rozděloval rozhodčí do skupin, varioval pro každý den a přiděloval zápasy a následně vždy večer výstupy na další den sdíleli ve whatsappové skupině.

Hodně jim to ulehčilo a zefektivnilo práci při takto velké skupině, ale nemůžu se nepodělit o jeden s tím související úsměvný moment, který dle mého názorně vykresluje „indický cit pro systém". Od začátku turnaje jsme byli v šesti čárových rozhodčích na kurtech. Už v tu chvíli nás „neindy" zarazil systém číslování pozic, kde na kurtu dokola šly pozice 1, 2, 3, 4, 6, 5, tedy naproti jedničce na longlajně seděla pětka a proti dvojce šestka. Snažili jsme se najít logiku, že je to zřejmě kvůli „line-upu" na kurt. Nebylo. Šlo se v pořadí 1, 2, 3, 4, 6, 5. Tak jsme si zvykli na tu anomálii, ale to nebylo nic proti sobotě, kdy už se chodilo na kurt v deseti rozhodčích. Popsat se to v podstatě nedá, proto si prostudujte obrázek sami (viz úvodní snímek, pozn. redakce). Seřazený tým na meeting pointu měl kouzelné cifry a připadal jsem si jako ve filmu Rozpuštěný a vypuštěný, kde inspektor Trachta po chvíli přečísloval podezřelé, aby mezi ně vnesl zmatek 🤯

Šampionát proběhl ve stejné hale jako lednové India Open. Na podmínky v hale si přitom dříve někteří hráči stěžovali. Jak byla podle Tebe hala připravena pro jeden z vrcholů sezóny?

Hala byla opravdu monstrózní. Jednalo se o největší krytou halu v Indii pro skoro 15 tisíc diváků. Kulatý tvar, který byl při stavbě vybrán, aby zcela eliminoval sloupy, byl pro účel turnaje rozdělen velkou oponou, za kterou v menší části byly warm-up kurty. Z důvodu trvale vyšších teplot venku byla po celou dobu puštěna klimatizace, aby v hale bylo příjemně. Bohužel tato skutečnost měla velký vliv na tzv. drifting, tedy větrné proudy, které unášejí péřové míče. V tomto případě se jednalo o čistý „bočák" a musím říct, že takto silný jsem ho ještě nikde předtím neviděl. Bylo poznat, že i hráči s tím musí počítat nejen při umísťování úderů, ale i při koordinaci především po vysokém liftu soupeře. Ovšem co se týče prostor veškerého zázemí, značení cest a místností a všech boardů této akce (ať už uvnitř či před halou), není zde co vytknout.

A co zázemí pro rozhodčí, jak o vás bylo postaráno?

Na hale jsme měli vyhrazenou část hlediště a příjemné lobby s výborným cateringem. Tedy je potřeba říct, že kdo nebyl schopen jíst pálivé jídlo, tak měl možnosti dost omezené a končil v podstatě na suché basmati rýži. Což sice můj problém nebyl, pokrmy byly opravdu dobré a pálivé mám rád, ale vzhledem k hygienickým standardům v zemi jsem pro dva dny skončil taky na suché rýži 🤭



Foto: archiv Kamila Kyzlíka

Měl jsi možnost Nové Dillí poznat i jako turista?

Po příletu jsem byl převezen přes město do hotelu a pak jsem po zbytek turnaje viděl jen tu stejnou část města z autobusu. Zůstal jsem v zemi ale o den déle po turnaji, najali jsme si Graba (obdoba Ubera) a podnikli jsme celodenní výlet do Agry na Tádž Mahal. Vzhledem k pondělku v monzunovém období nebyla v areálu hlava na hlavě jak asi jindy či o víkendech. Celý areál a samozřejmě především chrám samotný byl velký zážitek, který opravdu stál za to.



Foto: archiv Kamila Kyzlíka



Foto: Hungarian Badminton Association

Nový systém počítání na obzoru

Na přelomu července a srpna se během spalujících letních teplot odehrál již tradiční Prezidentský pohár, který byl tentokrát uspořádán ve slovenském Púchově. Týmová soutěž se odehrála ve formátu na dva vítězné sety do 55 bodů, kdy každý set představuje štafetu pěti úseků, které ukončuje zisk 11 bodů a jejich násobků. V každém setu se tak předství všech pět disciplín.

Turnaje se jako hlavní rozhodčí účastnil mj. Petr Pihera, který pro VERDIKT sepsal své poznatky a zkušenosti. V další části článku si pak můžete přečíst krátký rozhovor s BWF vrchním rozhodčím Arturem Zaluzhnoiem z Estonska, který má vývoj zmíněného systému počítání na starosti.

A nyní už přenecháváme prostor Petrovi:
Tradiční Prezidentský pohár, který je organizován v rámci spolupráce skupiny V4, se po dvou letech vrátil na Slovensko. Do Púchova vyjela početná skupina Piherů a zkušený Olda Janda. Zkušenosti nás všech byly potřeba, krátce před turnajem se na popud přihlášených týmů totiž změnil formát soutěže. Místo tradičních tří setů do 21 bodů jsme najeli na skórovací systém, který hráče potkal na ME U19, a to tedy štafetový systém na tři sety do 55 bodů.

S touto změnou se pojila jedna z výjimečností tohoto turnaje, před kterým si naši slovenští kolegové jako organizátoři a zároveň i jako vrchní rozhodčí připravili zhruba hodinový online briefing, který nás měl seznámit s novým formátem skóre. U tohoto nastal první zádrhel, i přes schválení systému BWF a BE nikdo nikde nenalezl slovníček, a tak jsme se museli spolehnout na záznamy zápasů z loňského MS juniorů, kde se hrálo podobným systémem, a pokusit se v nich najít nějaký systém, který bychom mohli použít i my.

Večer před turnajem jsme se ještě sešli a naposledy si alternativní formát projeli. Vrchní rozhodčí si na nás ještě navíc připravil boudu s tím, že na hale nefungují tablety. Po pár myšlenkách na vzpouru nás ale uklidnil, že vše funguje tak, jak má. Sice je to prý stálo bohatou komunikaci s BWF a dodavateli jejich skórovacího systému a pár šedých vlasů, ale nakonec se jim tablety rozjet podařilo.



Foto: František Stýblo

Vzhledem k počtu přihlášených družstev a „návštěvě“ rakouského týmu, tedy prvního účastníka mimo V4, se turnaj odehrál systémem každý s každým. To pro nás znamenalo pátek a sobotu se třemi střetnutími a nedělní finálový den obsahoval jen jeden zápas.

První den turnaje byl hodně seznamovací. Ať už pro nás nebo i pro samotné hráče či jejich trenéry. Za stavu 6:1 hlásit interval bylo pro všechny zúčastněné na začátku velmi nečekané. Naštěstí nám v tom pomáhal systém v tabletech, který nám psal naše hlášení. Díky našemu briefingu jsme i relativně sjednotili hlášení konců zápasů i setů, což turnaji jako takovému také pomohlo.

Nutno říct, že po prvním hracím dnu jsme měli všichni opravdu vyprahlá hrdla. Co jedenáct bodů hlásit, kdo a kolik vyhrál, a po dvou minutách rozehrávky hlásit, kdo nastupuje a za jakého skóre se začíná hrát, bylo velmi náročné. Obtížné to bylo jak pro nás, tak pro hráče. Kolikrát už byli připravení na zápas, ale my jsme ještě museli provést náš monolog, který trápil nás i hráče. Naštěstí jsme si pak na hotelu celý den probrali a dohodli se na čem do dalšího dne zapracovat.

Druhý den byl velmi podobný, většinu z nás zarazilo nasazení hráčů Rakouska, kteří se rozhodně nepřijeli jen zúčastnit a oproti relativně přátelské atmosféře ostatních týmů opravdu bojovali až na krev. Novinkou pro druhý den bylo odlišné plánování. Po zkušenostech z pátku se vrchní rozhodčí rozhodl alokovat místo tří hodin na jeden zápas čtyři hodiny. Znamenalo to pro nás dřívější vstávání, a tak jsme zaslouženě sobotní večer strávili na šipkách, což bylo velmi příjemné odreagování.

Jako překvapení pro hráče jsme si na nedělní program připravili i náš rozhodcovský battlecry, který se nesl v rytmu nového skórovacího systému a představoval pro nás takovou tečku za turnajem.

Na to, že to byl pro všechny nový systém, mám pocit, že jsme se s tím všichni poprali se ctí a nabyli mnoha nových zkušeností.

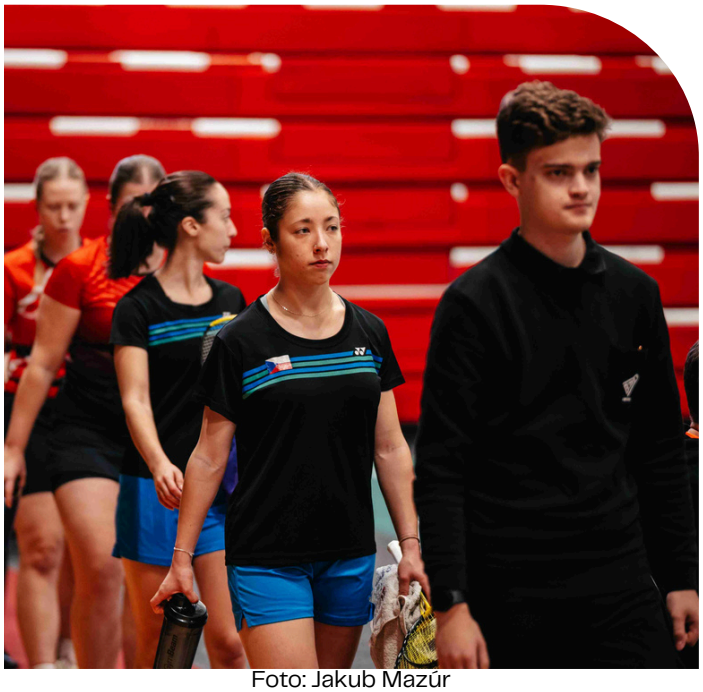


Foto: Jakub Mazúr

Na dalších řádcích následuje avizovaný rozhovor s Arturem Zaluzhnoiem (Esotnsko).

Jaký byl hlavní důvod zavedení nového bodovacího systému 3×55?

BWF se snaží náš sport inovovat. Je zřejmé, že starý formát týmových utkání měl některé nedostatky: hrálo se mnoho zbytečných bodů; ne všechny disciplíny se mohly odehrát ve vyřazovací fázi, kde se utkání končí poté, co jeden tým vyhraje tři zápasy, a tak dále. Proto se BWF rozhodla nový systém vyzkoušet a zjistit, jak funguje na juniorské úrovni, než jej zavede pro týmové soutěže na vyšší úrovni, jako je například Sudirman Cup.

Do jaké míry se kvůli tomuto systému změnila práce vrchního rozhodčího?

Vzhledem k tomu, že se jedná o nový systém a většina účastníků ho zatím dobře nezná, je povinností rozhodčího zajistit, aby bylo předem připraveno a předloženo co nejvíce informací. Upřímně mohu říci, že příprava na Mistrovství Evropy juniorských družstev mi zabrala alespoň třikrát více času než obvykle. Během turnaje také vrchní rozhodčí slouží jako hlavní zdroj informací pro týmy, ostatní rozhodčí, organizátory a další zúčastněné strany. Celkově jde o hodně práce, a proto jsme na turnaji měli tým čtyř vrchních rozhodčích.

Dostali jste od hráčů nějakou zpětnou vazbu ohledně nového systému?

Zpětnou vazbu jsme neshromažďovali – tím se zabývala Badminton Europe. Ale samozřejmě jsme od týmů dostali několik připomínek. Nejčastější stížností byl nedostatek hracího času pro hráče: zatímco v předchozím bodovacím systému měl každý hráč, který nastoupil na kurt, zaručeno, že odehraje alespoň 42 bodů, nyní se tento počet snížil na 22 bodů rozložených do dvou setů. Pro juniory, kteří se snaží nasbírat co nejvíce zkušeností, je to skutečně problém. Mnoho přestávek (více než 40 minut v zápase na tři sety) bylo také něco, co se většině hráčů nelíbilo. Na druhou stranu týmy vřele přivítaly možnost střídání. Někteří tvrdili, že to hře dodalo zcela nový strategický rozměr, který tam dříve chyběl.

A co diváci? Myslíte si, že je pro ně nový systém srozumitelnější?

Myslím, že většina diváků má prostě radost, když vidí své hráče vyhrávat na kurtu v napínavých zápasech. Systém počítání zde není až tak důležitý. Samozřejmě jsme se ale snažili zajistit, aby bylo možné sledovat průběh zápasu i z diváckých míst, a to například tím, že skóre se zobrazuje na obrazovkách za kurty atd. V každém případě je třeba udělat ještě spoustu práce, než budeme moci tento nový formát uvést do televizního vysílání v souladu se standardy BWF.



Foto: Hungarian Badminton Association

Museli jste kvůli novému systému změnit nějaké pokyny nebo postupy pro rozhodčí?

Samozřejmě se objevilo mnoho nových pokynů, nová terminologie, museli jsme se zbavit starých zvyků a přizpůsobit se novým podmínkám. Je zajímavé, že i po tak rozsáhlé přípravě se na kurtu vyskytly situace, na které jsme předem nepomysleli, takže tým vrchních rozhodčích musel v průběhu turnaje pro ostatní rozhodčí vydávat doplňující instrukce.

Vyskytly se během testování nějaké problémy, které jste museli vyřešit? Setkali jste se někdy během zápasu se situací, kdy nový systém způsobil určité zmatení?

Vyskytly se technické potíže se softwarem, ale také problémy způsobené nedostatečným porozuměním pravidel ze strany týmů. U nového formátu je to běžné, takže tým vrchních rozhodčích byl vždy připraven zasáhnout a tyto problémy vyřešit. Tým hlavních rozhodčích si na této akci vedl opravdu skvěle, takže mnoho problémů souvisejících s nejasnostmi vyřešili přímo na kurtu právě oni. Skvělá práce!

Pokud porovnáte starý a nový bodovací systém z pohledu rozhodčího, který z nich upřednostňujete?

Pokud se ptáte na můj názor, mohu říci, že se mi nový systém líbí. Není dokonalý a stále musíme pracovat na jeho slabých stránkách, ale potenciál tam je. Řídící orgány BWF, jako je samotná BWF a kontinentální konfederace, v současné době shromažďují zpětnou vazbu a zatím nejsou připraveny potvrdit, že by se tento systém mohl stát trvalým. Už v říjnu se však konalo již třetí mistrovství světa juniorů v řadě, které se hraje štafetovým systémem (je pravda, že v prvním ročníku byl systém bodování trochu odlišný), a domnívám se, že to vysílá pozitivní signál naší badmintonové komunitě.



Foto: Filip Andres

Ligové soutěže plné změn. Soupisky si týmy skládají samy, 1. liga přešla na 15 bodů

Badmintonová sezona 2026/2027 přinese do soutěží družstev několik změn. Největší novinkou je nový způsob sestavování soupisek, kde už pořadí hráčů neurčuje žebříček, ale samotný vedoucí družstva. Změnou prochází také článek 50 Soutěžního řádu a 1. liga přechází na badmintonové počítání do 15 bodů. Extraliga naopak zůstává u současného systému tří vítězných setů do 11 bodů.

Soupisku si nově skládá samotný tým

Největší změna se týká sestavování soupisek. Dosud byli hráči na soupisce seřazeni podle žebříčku. Od nové sezony je pořadí zápasů čistě v rukou jednotlivých družstev.

Důvodem změny jsou podle STK především zkušenosti z předchozích sezon. Žebříček totiž nemusí vždy přesně odrážet aktuální výkonnost hráče. „Typickým příkladem může být hráč, který přestal pravidelně objíždět turnaje, a ze žebříčku proto vypadl, přestože si svou výkonnost stále drží“, uvedl předseda komise STK Petr Jedzok.

Nový systém zároveň dal týmům větší prostor pro zvolení taktiky. Vedoucí družstva mohl pořadí sestavit podle toho, jakou strategii pro sezonu zvolí – například s důrazem na silnější sestavu, nebo naopak s využitím jedničky pro konkrétní zápasy. Jakmile je ale jednou soupiska sestavena, její pořadí platí po celou sezonu.

Článek 50 se výrazně zúžil

Další významná změna se týká článku 50 Soutěžního řádu, který řeší nasazování hráčů v případě, kdy má jeden klub více družstev v různých soutěžích.
Dosavadní systém pracoval s nejlepšími hráči podle žebříčku a určoval, kolik z nich musí být zařazeno do jednotlivých družstev. Nově se toto pravidlo vztahuje pouze na přesně vymezenou skupinu hráčů.

Konkrétně půjde o hráče:

- na světovém žebříčku dospělých
- na světovém juniorském žebříčku do 100. místa
- v prvních 25 % republikového žebříčku dospělých.

Rozhodující byly žebříčky platné k 27. srpnu 2026. Nově se tedy pravidlo týká pouze výkonnostně nejlepších hráčů.

Extraliga zůstává na 11 bodech, 1. liga přechází na 15

Velká změna přichází také v systému počítání. Zatímco Extraliga zůstává u současného formátu, 1. liga přechází na počítání do 15 bodů. 1. liga je tak první soutěží v Česku, která si nový formát počítání vyzkouší ještě před jeho případným širším zavedením.

Samotný počet zápasů v utkání se nemění. Extraligové utkání se skládá ze sedmi zápasů a v play-off se hraje do čtvrtého vítězného bodu. V 1. lize se hraje osm zápasů a v play-off se pokračuje do pátého vítězného bodu. Jeden hráč přitom může v rámci utkání nastoupit ve dvou různých disciplínách.

Dočkáme se syntetických míčů?

STK se v posledním roce zabývá také otázkou možného zapojení syntetických míčů do soutěží ČBaS. Zatím nejsou plošně schváleny, proces jejich testování a schvalování ale pokračuje.

Na podzim by měl v každé oblasti proběhnout turnaj, na kterém se bude hrát právě se syntetickými míči. STK tak chce získat praktické zkušenosti z turnajů a zpětnou vazbu od hráčů.



Foto: Žaneta Holečková



Foto: Jakub Mazúr



Foto: Badminton Plzeň

Gratulujeme nově licencovaným rozhodčím!

S velkou radostí vítáme do týmu nové kolegy a kolegyně! Vážíme si toho, že jste se rozhodli přidat do naší komunity rozhodčích či posunout svou kvalifikaci výše!

Nově licencovánými rozhodčími jsou:

- **Třetí třída hlavního a vrchního rozhodčího**
  – Linda Vernerová
  – Gabriela Frühaufová

- **První třída hlavního rozhodčího**
  – František Ryba

- **První třída čárového rozhodčího**
  – David Jan Kadeřávek

- **Druhá třída čárového rozhodčího**
  – Lucie Samcová
  – Mateusz Kozak

- **Zisk první úrovně evropské licence BEC Accredited Umpire**
  – Dorota Veselá

Kalendář budoucích akcí ve zbytku roku 2026

Turnaj	Datum	Místo	Další
Czech Junior International	13. – 15. 11. 2026	Orlová	Workshop a školení kandidátů na hlavního rozhodčího 1. a 2. třídy
MČR U17	21. – 22. 11. 2026	Český Těšín	
Kvalifikace ME smíšených družstev	2. – 6. 12. 2026	Praha	
MČR U19	12. – 13. 12. 2026	Dobruška	

Czech Badminton



Šéfredaktor: Jakub Cajkář

V roce 2020 začínal jako stážista v projektu Demagog, kde se postupem času stal zástupcem šéfeditora.

Do světa rozhodčích poprvé zavítal v roce 2017, kdy se jako čárový účastnil Mistrovství Evropy do 17 let v Praze. Následně sbíral zkušenosti na domácích i zahraničních turnajích a od roku 2025 ho můžete najít i na umpirovské pozici.



Redaktorka: Dorota Veselá

V roce 2023 započala studium na univerzitě mediálních studií v Praze.

Do světa rozhodčích nakoukla v roce 2023 na Mistrovství republiky dospělých jako hlavní rozhodčí. Od té doby se pravidelně účastní mezinárodních turnajů juniorů i dospělých.

Časopis vznikl s podporou a pod záštitou Komise rozhodčích.
Všechna vydaná čísla jsou ke stažení na webu ČBaS. Najdete je na tomto odkazu.

Redakce si vyhrazuje právo upravovat zaslané příspěvky po stylistické stránce.
Zaslané příspěvky nereprezentují názory redakce.

Našli jste v aktuálním vydání chybu, máte tip na článek nebo chcete, abychom napsali o zajímavostech z oblastních turnajů? Kontaktuje nás prosím na e-mailové adrese verdikt@czechbadminton.cz a nezapomeňte přiložit fotografie dokumentující vaši akci!